

Табриер Радев

Маг на Вас

втора малка
стихос Бурка

Габриел Радев

И аз на Вас

втора

малка

стихосБирка

Пазарджик
2025 г.

© **Автор:** Габриел Радев, **2025 г.**
© **Художник на корицата:** Габриел Радев, **2025 г.**
© **Илюстрации:** Габриел Радев, **2025 г.**

Редактор: Емануела Янева
Технически Редактор: Атанас Атанасов
Предпечатна подготовка: Габриел Радев
Издател: Габриел Радев
Цена: 1 ½ усмивки

Книгите на автора може да намерите в Електронен формат на:

<https://nesprav.com>

Нови публикации понякога във FB профила ми:

<https://www.facebook.com/Gabriel.G.Radev>

За контакти и мнения: **gabo@ait.bg**

Мобифон: +359 888754254

Всички права запазени, презаписът – строго забранен !!!

Това издание или отделни негови части не могат да бъдат размножавани, публикувани или използвани за други цели, без цитиране на автора и/или неговият сайт <https://nesprav.com>

Здравей,

*читателю на тази стихосбирка,
аз вече почнах – нямам спирка.*

*Не знам дали прочел си първата и вече знаеш,
че зачетеш ли се, и тук ще се познаеш.
Ако пък с тази почнал си – то да ти кажа –
отлагай всичко, че и работата даже!
Аз писал съм я бавно,
ти чети я, както можеш,
дори и сричай,
ако много се наложи.*

*И повече не искам да говоря,
че щом в ръце държиш я – вече си е твоя.*

Приятно четене, ПРИЯТЕЛЮ!!!

*И знай, творците сме странни хора,
може да ти се стори понякога,
че точно теб съм имал предвид,
но... повярвай, думичките идват сами,
аз само ги подреждам.*

Първата ми книжка „малка сНощна стихосБирка“ ме свързва с много хора от различни краища на страната и света, къде случайно, къде не, понякога дори със странна синхроничност.

Създаде ми много приятни емоции, преживявания и приятелства и се надявам и тази да достигне до ценните и стойностни хора и да ги докосне.

***Благодаря и на всички приятели за подкрепата, хубавите думи,
че ме насърчавахте и помагахте!!!***

Хапче

Доста често ме питат различни:
„На какви си лекарства, кажи?“
И ме гледат наивно-забавни,
с ококорени, кръгли очи!

„Що си винаги толкова весел,
как така все усмихнат си ти?
Препарати навярно използваш,
хайде с нас ги сега сподели!“

Ми не крия от никого нищо,
кой познава ме, знае защо,
добродушен съм, щото очаквам
аз от хората само добро!

И каквото се случва в живота,
се опитвам, макар да боли,
да го гледам с очи позитивни,
пък каквото съдбата реши.

Та опитайте също и вие
да намерите хубаво нещо,
и дори в най-студената зима,
на сърцето да бъде горещо 😊

И аз на Вас

Не искам
да виждам
във очите Ви
СТРАХ
Не искам да
да бъдете
сиви

Не искам
през ден
или два,
или час
да бъдете
тъжни,
унили

Не искам
да псувате
тихо,
без глас
за всичко,
което се
прави

Не искам
да мислите:
„Ето,
и нас
съдбата
не ще ни
пожали“

Не мога
да правя
магии,
чудеса,
или май
пък така ми
изглежда

Но ИСКАМ
човешки,
ей сега,
да Ви ДАМ
аз малко
от мойта
НАДЕЖДА

И утре, когато
отвориш очи,
и зърнеш
небето отново,
стани, усмихни се
и просто кажи
„Аз жив съм, обичам Ви много“.

Позитивен?

Засмейте се – това помага,
лекува стрес и поглед лош,
премахва болка
и досада,
помага даже
посред нощ.

Засмейте се – пари не струва,
а само малък
поглед друг
над разните неща
в живота
и на проблемите напук.

Засмейте се – това ги дразни,
защото злото не търпи
да има хора
с мисли разни,
то иска всички
да сме зли.

Усмехнати и позитивни
да бъдем всички,
ден след ден,
и ако малко ви е трудно,
вземете примерче
от мен.

Лесно е, опитайте!

Пиесата на живота

Актъори сме всички
в едноактна пиеса,
но нито сме цар,
нито принц, ни принцеса.

Играем в театъра,
колкото можем,
по таен сценарии
от друг ни наложен.

И мъчим се даже
да бъдем различни
на сцената днешна
с изяви отлични.

Обаче... сюжета
дори и не знаем,
но въпреки всичко
поне се стараем.

За жалост – накрая
завесата пада
и само във спомен
играта остава.

Времето?

Времето чакаше
някъде,
тихо.

Времето чакаше
там,
под звездите.

Времето чакаше,
ти появи се.

Времето тръгна,
а с него
и дните.

Времето тръгна,
бавно, полека.

Времето тръгна
и дърпа човека,
човекът е малък,
а Времето –
сложно.

Напред май е лесно,
назад – невъзможно,
времето бяга,
със него и ние.

Времето бяга
тъй, сякаш
го бием.
Времето бяга
и даже
засилва
във някакво
темпо
за нас
непосилно

и...

Времето свърши,
няма измама,
времето свърши,
човека го...
НЯМА.

Живейте за
мига,

ПРИЯТЕЛИ!
Никой досега
не е спечелил
надбягването
с ВРЕМЕТО.

Дезинфекция

Ръцете си измихте,
а душите?
Останаха ли чисти,
да ви питам?
Или, понеже никой не надниква,
си ги държите
със петна покрити!?

Сърцата ви!
Дали все още тупкат,
но не след ядене,
или умора,
а щото още,
тайно във нощите,
тъгуват по любими хора?

Май не!
Минава ви животът
във работа и срещи,
с мисли скрити,
и равномерно празно
ви протичат дните,
гордеейки се колко сте велики!

Добре!
Когато утре станеш,
и в огледалото се видиш,
в банята или над мивка,
ако решиш,
то промени съдбата,
и помогни на някого, дори с усмивка.

Дали ще има полза
за душата,
дали сърцето
пак ще си събудиш?
Не знам!
За всеки е различно, но да кажа –
ако опиташ, няма да загубиш!

Някой ден

Много исках да напиша
за живота, любовта,
как без теб
дори не дишам,
как не мога да заспя.

Как си мисля и мечтая
да сме двама
всеки час,
аз със времето да крача,
а пък ти да си до нас.

Утрото , залез,
лято, есен,
как изпращаме безкрай,
всичко да е сякаш песен,
а денят ни – като в рай.

Но на практика е друго –
аз не пиша, ти пък спиш,
и когато се събудим,
тръгвам аз,
а ти мълчиш.

И това е не защото
ти е скучно вече с мен,
а защото още чакам
да те срещна
някой ден.

Докога?

Пак ли?
пак ли!
пак ли,
пак!!!
Аз не спя,
за тебе мисля!

и защо?
Защо!
Защо
и как!!!
все продължаваш
да ми липсваш?

Исках?
Исках!
исках
аз
да те забравя
и насила!

НО!
Кажид?
Кажид!
кажи ми как,
да го направя,
щом те има!?!?

Сърбежи

Нали сте срещали в живота
човечета като бълхи?

Уж малки са, а яко хапят
и даже – истински боли.

Отглеждали сме ги с години,
като приятели добри.

А те седели са и даже
са пили кротко – кръв дори.

Тааа... искам само да Ви кажа,
не ги щадете, даже хич.

С лопатата ги изпратете,
по-упоритите – с РИТНИК.

И утре, като се събудиш,
живота с радост посрещни
че вече няма да се чешеш
от тез “човечета” – нали?

Полезен

Как мазни са всички,
кога си полезен,
как трябваш им – точно сега!

Не питат, нехаят,
дори не им пука
ти имаш ли скрита тъга!

Обаче когато
ядат и си пият,
за теб си не спомнят, нали?

Ми нека са здрави,
богати, корави,
да имат по много пари.

Бях просто човече,
но стига ми вече,
живейте си,
мен ми се спи...

Отдел „Чистота“

Понякога се чувствам като кошче,
поставено в живот на кръстопът,
в което доста често разни пуцат
неща излишни, дето им тежат.

Тез‘ хора са различни... и еднакви,
че някои са ми близки, други – не.
Но всеки иска нещо да разкаже,
или да сподели със мен поне.

Обаче го разбират и децата,
и кучета, и котките дори,
а аз седя и мъките попивам
по къщи, крѐчми, барове – чак до зори!

Как ме усещат – още го гадая,
но случва ми се, даже неведнѐж,
товаря се, не искам да отричам,
но пък съм свикнал, та нали съм мъж 😊

Такава е съдбата ми, аз зная,
не се оплаквам, няма на кого,
че за софра се тикат много хора,
но при проблеми – малко са, защо?

Въртележка

Ще падам, ще ставам,
без дъх ще оставам,
но вечно ще бъда пак аз.

Човекът различен,
омразен, обичан
от хора, животни и Вас.

И искам да мога,
съвсем без тревога,
да правя различни неща.

С приятели стари,
със млади другари,
дори и да свършва нощта.

Животът минава,
но нека остава
приятното чувство едно.

Че труден и лесен,
във пролет и есен,
все има и зло, и добро.

Пък утре полека,
успешен е нека
денят ни за всички,
дано!

Насама със себе си

Все нещо те тревожи,
все нещо ти тежи,
все нещо те напряга
все нещо ти горчи.

Че някой си подминал,
пък друг си наранил,
а трети подиграл си
и всички нагрубил.

И винаги внимаваш,
и даже си мълчиш,
обидени да няма
дори когато спиш.

Каквото и да правиш,
не можеш угоди,
та затова поспри се,
за себе си мисли!

Я отвори си бира,
мастика си сипи,
и заедно с Живота
на маса поседни.

Ако си добре със себе си,
значи си добре 😊

Случайна

Аз виждам те – понякога минаваш,
май тръгнала по някакви дела,
не те познавам, но пък е приятно
да гледам как излъчваш красота.

И има дни, когато си с усмивка,
а има и такива със тъга,
обаче щом те видя, се изпълвам
със мека и приятна топлина.

Тогава правиш, мисля, малко чудо,
и сякаш от обедното кафе
издигам се, политам и попадам
там някъде на седмото небе.

Дори и да ме видиш – непознат съм,
че съм един от многото в света,
преминали под погледа унесен,
в забързания ритъм на деня.

Не вярвам аз, че някога ще мога
да те докосна, или пък греша,
че случки много имам във живота,
но по-добре си остани *Мечта*.

Игра

Да спрем играта,
хайде, стига вече,
това, разбра се,
че не е „Не се сърди, човече“.

Да спрем играта,
без лъжи и без преструвки,
без чувства празни
и изкуствени целувки.

Да спрем играта,
вече няма драма,
че нито аз съм *пешка*,
нито ти си *дама*.

Да спрем играта,
за да започнем нова,
че щом сърцето търси,
то душата е готова.

Тате!

Празно
празно
празно
липсва нещо
в мен сега.

Малко празно
или много?!?
Или мъничко...
тъга?

От морето ако вземеш
капка, две, или пък три,
то дори не ще усети,
че безкрайни са
...почти

Но когато от човека
падне мъничка сълза,
ако идва от сърцето,
ОКЕАН е, даже – два!

В спомен, стих или във песен,
нека помним наш'те близки,
че макар и да ги няма,
ние знаем колко липсват.

Егоист

Само как ми се иска,
ама толкова много,
да умея да лъжа
като другите хора.

Все да имам задачи.
Все да казвам: „Не мога.“
Всеки ден да увъртам,
без да имам тревога.

Искам аз да съм силен,
егоист като разни.
Искам хич да не помня
за лъжите си мазни.

Вечер да си заспивам,
без да мисля в леглото,
съм ли някой обидил,
съм ли сторил му злото.

Но... за жалост обаче
ми е друго тестото –
няма как да си махна
от сърцето *Доброто*.

Сърце от камък

Държа едно сърце във длани,
протегнати пред вас сега.
Покрито е със малки рани,
три дупки и една бразда.

В живота има случки разни
и всяка прави си следа –
едни дълбоки, други – празни,
но както казваме – Съдба.

Не го боли, то е от камък,
издържа всякакви неща –
лъжи, предателства, любви,
и радост или пък тъга.

Студено е, щом е самичко,
горещо – ако е в ръка,
на живо малко ми прилича,
че ползва наш'та топлина.

Не знам чие е, току-що открий го,
на всеки може да е то,
изстрадало изглежда, но си мисля,
че пази нещичко добро.

Роден Пазарджик

Пазарджик е моят град –
тук съм аз роден,
тук се будя и се трудя
всеки хубав ден.

Тук за пръв път съм проходил
и съм казал „мама“
и за мен на тоя свят
град по-хубав няма.

Ако искате – елате,
каня Ви на гости,
имаме река и слънце,
че и даже – Остров.

Кръчми, барове, кафета
има колко щете,
но направо да си кажа –
и пари вземете 😊

Хубави сме в този край
изводът е ясен –
ще запазите от тук
спомен най-прекрасен.
(с ужасен също има рима)

Търсене

На пролетта във чудната омая
вървя по пътя прашен към безкрая,
и сигурно ще крача, докъдето
събират се земята и небето.

И някога, когато стигна края,
дали ще ме очакваш там, не зная,
но силно се надявам във сърцето,
че с теб ще се намерим сред полето.

Защото две сърца във цялата вселена,
във жълта есен или в пролет най-зелена,
през лятна жега или в люта зима,
ще се познаят в любовта незрима.

И щом се търсим в този свят безкраен,
макар че краят пак ще е незнаен,
то искам аз поне да има среща –
за нови грешки, или пък любов гореща.

Шарено

В живота така е –
не знаеш коя е
жената, вратата, бедата...

Наред все отваряш,
дори се повтаряш,
но често уцелваш гредата.

И правим ний грешка,
но нека с насмешка
да пробваме още съдбата.

Ще има boleжка,
цицина и смешка,
щом още си търсим белята.

Когато приключим,
дано да сполучим,
поне да е цяла главата 😊

ПоМощ

Щом на някого помагаш,
без да моли за това,
заслужаваш не тояга,
ами бой и даже – Два.

Ако често във живота
слагаш другите пред теб,
заслужаваш не тояга,
ами бой и даже – Пет

Време е да се погледнеш,
ако трябва – помисли,
но прави така нещата,
че доволен да си Ти.

Може някой да се сърди,
друг да почне да страни,
но на всички използвачи
няма как да угодиш.

Напрягат ли те хора,
или отношения,
бъди далеч...
без угризения.

Турист

Палатка, въдица, ракия,
май всичко е в колата.
От никого не ща да крия,
отивам в планината.

Сред борове и билки разни
доволен ще полегна
и морни кръст, ръце и крака
щастлив аз ще протегна.

Дали ще хвана риба, жаба,
или пък тен приличен?
За мен е важно да изкарам
почивен ден отличен!

А който иска, да си ходи
на море във Ориента,
в България аз ще остана
и ще си пия мента.

Сбирка

Не мога,
нямам право да те спирам
да ми наливаш вино и ракия,
и аз към теб ще бъда реципрочен,
нарязвайки луканка и туршия.

Та иначе защо сме се събрали,
и седнали сме на едната маса,
нали не да делим сега имоти,
или да се вайкаме „Ах, доларът срина са“.

С приятели ухилени насреща
аз винаги съм някак си орисан,
дали е на кафенце късо и водичка,
или пък пред тава с прасенце слисан!

И искам пак аз нещо да ви кажа,
когато позитивен си в живота,
отсреща винаги ще се покаже
човек добър, а не със сопа.

По-лесно е, когато сме взаимни,
и ти на мен, и аз на теб да съм полезен,
почнете днес деня си със „Здравейте“,
за да го запомните със „Беше ми чудесен!“

Нещо малко

Не искам
аз власт,
нито пари.
Не искам
имоти
и вещи.
А само едничко,
смешно дори,
единствено
мъничко
нещо.

Когато отиде си
бавно нощта,
и слънцето
кротко изгрее,
аз пак
да отворя
сутрин очи
и още
поне ден
да живея!!!

Лято

Бира?
Слънце?
И море?!?
Нека кажем твърдо нъе!!!

Искам аз
да си работя,
да е жега,
да се потя.

Чакам шефът
да ми каже:
– Ще се трудиш
двойно даже!!!

Та да тичам
аз да взема
пак мотика
най-голема.

Да напрегна
яко жили
в мигове
незабравими...

Искам...
ама просто няма,
че пак криза
е голяма.

Няма кой
да ме насочва
да копая
тая почва.

Затова,
без срам и свян,
ще отида
във Троян.

Там, сред мирис
на дървета,
лятото
аз да усетя.

И със Пешо
под орехá
да си пия
за утеха!

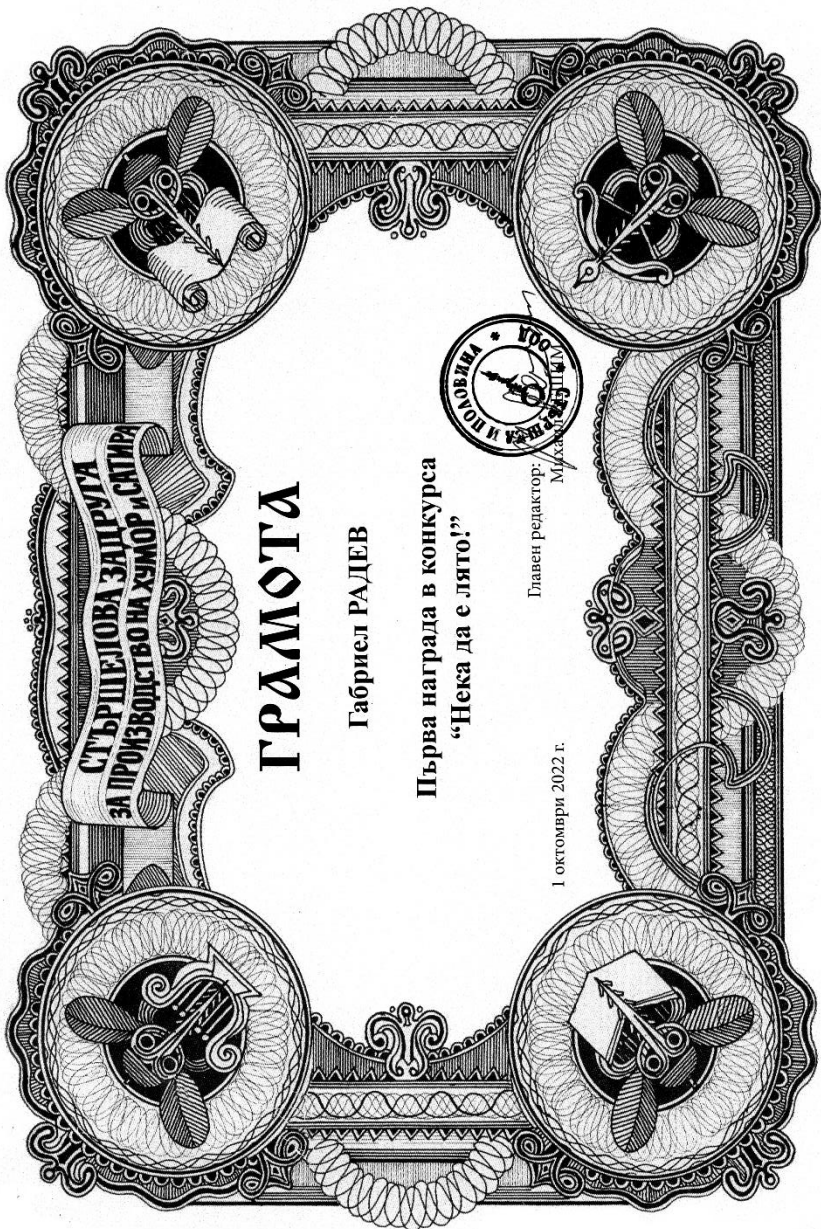
Стихотворението спечели конкурса „НЕКА ДА Е ЛЯТО“ на в-к „Стършел“ за 2022 г. измежду 96 произведения от 72 автора.

<https://starshel.bg/13064/konkurs-neka-da-e-lyato-10/>

„Лятото отмина, а заедно с него приключи и нашият конкурс. Изпратихте ни 96 разкази, фейлетони, миниатюри, стихове и карикатури. В конкурса участваха 72 автори от цялата страна.

След внимателен прочит на всички получени текстове и рисунки редакционното жури присъди на градата на Габриел РАДЕВ за стихотворението „Лято“, публикувано на интернет страницата на кон курса <https://starshelite.blog.bg/>

То е отличено, защото е в бохемската традиция на старите български хумористи от вестниците „Българан“, „К`во да е“ и „Щурец“.

СТЪРЦЕЛОВА ЗАДРУГА
ЗА ПРОИЗВОДСТВО НА ХУМОР И САТИРА

ГРАМОТА

Габриел РАДЧЕВ

Първа награда в конкурса
"Нека да е лято!"

Главен редактор: Михаил

1 октомври 2022 г.

Валентинка

Днес няма да изпращам
Валентинка –
не съм направил,
няма за коя,
но ще напиша
стих за анонимка,
оставайки таз вечер у дома.

И хич не мисля
аз да негодувам,
че вкъщи
ще си бъда сам,
със две-три чаши
смятам да потача
пак празника на Трифон Зарезан.

Че празници
в живота има разни –
дали с другари,
или с някой друг,
все повод хубав
нека си намерим,
хей тъй, на лошото напук.

Утре

Колко е лесно
днес си кажеш:
*„Обещавам,
от утре съм друг“*,
а пък утре
така и не идва,
все премества се,
сякаш напук.

Утре даже
понякога няма,
щото липсва
човекът дори,
само вчерашен
спомен остава
да ни пари
и сякаш гори.

Нека бъдем
ей тук, на момента,
много истински
още сега,
да не чакаме
нещо да стане,
усмихнете се,
просто така.

с Мисъл

Има ли смисъл
сега да говорим
и да обсъждаме
чужди постъпки?

Нали сме си близки
и с теб си споделяме
нашите детски понякога
тръпки...

Че всеки различен е,
шантав, особен
и търсим любов
в самотата.

И трябва ли винаги
ние да спорим,
когато са ясни
нещата?

Животът е кратък,
а „утре“ – далече,
но всичко ще бъде,
усмихни се, човече 😊

Случки в сиво

Каквото и да правиш, пак се случва
в живота шарен да се появи
отнякъде едно човече,
което да те ръгне, огорчи.

Не щото пак си го обидил,
и не понеже си му навредил,
а просто нему е потребно
да те направи леко на дебил.

Дори и винаги да си усмихнат,
да искаш да помогнеш, ей така,
и нищичко в замяна да не чакаш,
не го разбират хората сега.

Те свикали са всичко да е сиво
и всички да си мислят за пари,
дори небето синьо им е криво,
защото нощем пък е пълно със звезди.

С такива хора доста ми е трудно,
не мога и насила да дружа,
че никога не съм бил аз двуличен
и не приемам думата „ЛЪЖА“.

Усмихнете се, утре слънцето пак ще изгрее и пак ще ни топли ☺

Вяра

То сърцето не пита
и не ще да се учи,
просто виждаш го някой
и потъваш пак
с край злополучен.

Колко пъти било е,
да искаш, да чакаш
и все да не става,
уж искрица да виждаш,
а пък после – сам си оставаш.

Но такива сме ние,
доверчивите хора,
все си търсим любов
и искрица надежда
на живота в простора.

Е, поне ни остава
да очакваме хубаво нещо,
да се случи в студ или в лято горещо
във живота ни шарен, даже малко особен,
да остане прекрасен и усмихнат мил спомен.

Нова година, пак

Пристига поредната Нова година
с поредни надежди, с поредни мечти,
и спомени разни от таз, дето мина,
за някого тъжни, за други – добри.

Животът е низ от различни моменти,
а те образуват минути и дни,
които се сливат във седмици, в месец,
и всичко се движи, и всичко върви...

Но нека запазим усмивките свои
от спомени хубави, с хора добри,
със всички прекрасни приятели наши,
с които били сме в изминали дни.

И искам да мислите все позитивно,
и искам да виждате само добро,
защото дори да сме леко наивни,
то малкото щастие идва само.

Забавно ще бъде след още година,
когато отново настъпи мига,
със радост да видите полза, че има,
от моите искрени, детски слова.

Гравитация

Недей, не бива да мечтаеш,
и знам, уж за последно си решил,
ама постой, не влюбвай се отново,
че сам си знаеш колко си грешил.

То две тела еднакви се привличат
е казал преди векове един Нютон,
и с някаква си формула, не сложна,
доказал го е даже със закон!

Така обаче е с планети
във космоса и страшен, и суров,
ама когато случва се в живота,
тогава май нарича се ЛЮБОВ!

За физика говорил е човека,
а аз – за някакви мечти,
но нека да я караме полека,
то ако трябва – ще си проличи.

$$F = G \frac{m_1 m_2}{r^2}$$

На раздяла

Ето отмина и тази година,
а сякаш, че вчера дойде.
С много надежди
и разни желаня,
(при някои дори и с прасе.)

Имахме пролет
и лято и есен
всички в еднакъв сезон
даже и зимата както се вижда
вече е в същият тон.

Даде ни много
красиви моменти,
ама и нещо отне.
Аз забележки нямам големи,
даже ходих на море!

Хайде за сбогом нека да пием,
Новата чака си ред,
тихо и скромно
да пожелаем
всичко да бъде наред.

Желание

Внимавай,
ако нещо
много искаш,
че има вероятност
да се случи.

Обаче
ако после съжаляваш,
то няма отговорен
в този случай.

И няма как
пак да потърсиш
в друг вината...

Защото, знаеш ли?

Вселената,
животът
и съдбата
са огледалото
на хаоса
в главата.

Та не търси
при другите
решение,
във себе си
ще го намериш
без съмнение 😊

Понякога

Понякога
споделям своите мисли,
под формата на някакъв куплет.
Не само,
ако нещо пак ми липсва,
а даже ако всичко е...
наред

Обаче, ако го усетиш,
през призмата
на твоята
съдба,
то смешното за мене се оказва,
а пък при теб усеща се...
тъга

Но то така се случва
и в живота,
че се събудих днес
на 56
и с весел дух,
а пък по-младите другари
оказаха се с махмурлук

Та нека пак да ти го кажа:
*Събуждайки се всеки ден
се радвай,
че си жив
и даже....
че пак четеш си
стихчета от мен.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Хапче	5
И аз на Вас	6
Позитивен?	8
Пиесата на живота	9
Времето?.....	10
Дезинфекция.....	12
Някой ден	13
Докога?	14
Сърбежи.....	15
Полезен.....	16
Отдел „Чистота“	17
Въртележка.....	18
Насаме със себе си.....	19
Случайна	20
Игра	21
Тате!	22
Егоист	23
Сърце от камък.....	24
Роден Пазарджик.....	26
Търсене	27
Шарено	28
ПоМощ.....	29
Турист.....	30
Сбирка.....	31
Нещо малко	32
Лято	33
Валентинка	36
Утре	37
с Мисъл.....	38
Случки в сиво.....	39
Вяра	40
Нова година, пак	41
Гравитация.....	42
На раздяла	43
Желание.....	44
Понякога	45

Габриел Радев

И аз на Вас

*втора
малка
стихосбирка*

© **Автор:** Габриел Радев, 2025 г.

© **Художник на корицата:** Габриел Радев, 2025 г.

© **Илюстрации:** Габриел Радев, 2025 г.

Редактор: Емануела Янева

Технически редактор: Атанас Атанасов

Предпечатна подготовка: Габриел Радев

Печат: МОНТ ООД

Издател: Габриел Радев

Цена: 1 ½ усмивки

Книгите на автора може да намерите в Електронен формат на:

<https://nesiprav.com>

Нови публикации понякога във FB профила ми

<https://www.facebook.com/Gabriel.G.Radev>

За контакти и мнения: ***gabo@ait.bg***

Мобифон: +359 888754254

Габриел Радев е роден и живее в Пазарджик. Учил е в Техникум по механотехника и в СУ „Св. Климент Охридски“ - София, специалност „Информатика“.

Дълги години се е иззявявал в сферата на предпечатната подготовка и печата, а сега работи като ИТ специалист във фирма „Авангардни Информационни Технологии“ ЕООД.

Това е втората негова стихосбирка, след издадената през 2018 г. „малка, **СНОЩНА**, стихос**БИРКА**“

Лауреат е на годишната награда за 2022 г. на в-к „Стършел“ в конкурса „Нека да е лято“

„Габи е диамант между парчета стъкълца, за всяко опитно око той блести, останалите очи да се оправят, времето за събуждане отдавна мина, те избраха да си доспиват. Продължавай да блестиш господин Радев, радвам се, че сме приятели.“

Еленко Ангелов – психолог, писател и ПРИЯТел

„Творчеството на уважавания от мен автор Габриел Радев е... ОПАСНО! Проблемът се корени в това, че върху неговата лирика могат да се направят прекрасни песни, а „модерната гилдия“ не би го позволила. Ако Габи минимализира римите си до „Аз съм силен и ще победа жестокия свят, а ти си жалък и не ставаш, брат!“, успехът му в съвременната българска поезия е ГАРАНТИРАН!“

Васко Громков - DJ VaGro (музикален критик и журналист)

„С тези стихове Габи Радев рисува живота, такъв какъвто е! Използва думите, за да натиска с тях клавишите на емоциите на читателя (аз). Заслужава си да прочетете тази стихосбирка - има смях, има сълзи, има всичко.“

Йонко Мермерски - Професор, Изобретател и Винаги Мечтател

„Габи Радев е човек, многопластов като книга от хиляда страници. Докато мислиш, че си стигнал до кулминацията, те изненадва с два-три обрата, и ей го, чисто нова история. Абе, струва си.“

Георги Добринов Кючуков – Кметът на Стендъп Комедията

„Стиховете на Габриел Радев са извор на вдъхновение и жизнерадост. Не за мен, но все за някой, луд на прага на самоубийството, ще седне, ще прочете, па ще си каже „Живота е красив в поезията на Габриел, де съм тръгнал да се самоубивам“. Написах тези мили слова за този прекрасен и много талантлив човек, щот мислих, че ще ми даде някой лев.“

Александър Иванов (Ходещият по вода) – сценарист

„Това е мн хубаво. Наистина нз как да го опиша. Като я чета, думите някак си звънтят, проникват в мен/ Хем ми е весело, хем сърцето я усеща. Какво е това нещо, нз. Рядко ми се случва.“

Цвети Радева – Приятелка и Фенка

„Всички по-горни мнения не са верни, втората книжка е още по-добра! Страхотна поезия“

Георги Манчоров - разбирач